

Ahol a víz folyik, virágzik az élet

Vivi azon a pénteki napon már az első órán érezte, hogy valami nincs rendben. Fáradt volt, pedig előző este időben lefeküdt, és legszívesebben egész nap otthon maradt volna. Az iskolában azonban nem lehetett elbújni a problémák elől. Egymás után jöttek a felelések, a dolgozatok és a kisebb-nagyobb viták. Mire az utolsó óra is véget ért, Vivi úgy érezte, mintha az egész nap súlya egyszerre nehezedett volna rá. A legrosszabb az volt, hogy a legjobb barátnőjével is összeveszett. Egy apróság miatt kezdődött az egész, de egyikük sem akart engedni. Vivi tudta, hogy talán ő is hibás volt, mégsem volt kedve bocsánatot kérni. Egyszerűen csak elege lett mindenből. Amikor kilépett az iskola kapuján, ahelyett, hogy hazafelé indult volna, a Tisza felé vette az irányt. Magyarkanizsán a Tisza-part mindig különleges hely volt számára. Gyerekkora óta sokszor járt ott a családjával, később pedig a barátaival is. Most azonban egyedül akart lenni. Nem akart beszélgetni senkivel, nem akarta hallani, hogy „ne aggódj” vagy „majd minden rendbe jön”. Ezeket a mondatokat már annyiszor hallotta, hogy egy idő után semmit sem jelentettek neki. Amikor leért a partra, leült egy padra, és hosszasan nézte a Tiszát. A nap már kezdett lemenni, a víz felszínén pedig visszatükröződött az ég halvány fénye. A parton alig volt valaki. A fák levelei halkan mozogtak a szélben, a folyó pedig egyenletesen haladt tovább. Vivi levette a táskáját, maga mellé tette, és nagyot sóhajtott.

„Miért kell mindennek ennyire nehéznek lennie?” – gondolta.

Tizenhat éves volt, mégis sokszor úgy érezte, mintha már most tudnia kellene, mit kezd az életével. Az iskolában egyre többször kérdezték tőlük, hogy hol szeretnének továbbtanulni, milyen szakmát választanának, milyen terveik vannak. Vivi azonban még azt sem tudta pontosan, mi lesz vele a következő évben. Néha attól félt, hogy mindenki más tudja, merre tart, csak ő nem. A vízre nézett, és észrevett egy levelet, amely éppen előtte úszott el. Figyelte, ahogy a folyó lassan továbbviszi, míg végül már alig lehetett látni. Eszébe jutott, hogy a levél sem tudja, hová kerül. Csak sodródik a vízzel, mégis eljut valahová.

Vivi elmosolyodott ezen, majd halkan azt mondta: „Talán én is ilyen vagyok.”

Abban a pillanatban még nem tudta, mennyire igaz ez. Miközben tovább nézte a vizet, a part szélén megpillantott egy kis növényt. Alig lehetett észrevenni a kavicsok között, mégis zöldellt. Körülötte szinte semmi más nem nőtt, ő mégis ott volt, és lassan bontogatta a leveleit. Vivi közelebb ment hozzá, és leguggolt.

„Te hogy kerültél ide?” – kérdezte mosolyogva.

Persze nem várt választ. Mégis különös érzés töltötte el, amikor ránézett. Egy ilyen apró növénynek sem volt könnyű dolga. Kövek között nőtt, szél érte, a folyó pedig időnként egészen közel ért hozzá. Mégsem adta fel. Vivi hosszú ideig csak nézte. Arra gondolt, hogy talán ő is sokszor hasonlóan érzi magát. Néha minden túl nehéznek tűnik, és legszívesebben feladná. Mégsem teszi. Másnap reggel ugyanúgy felkel, elmegy az iskolába, tanul, nevet a barátaival, és próbálja megoldani azt, ami éppen előtte áll. Aztán eszébe jutott a nagymamája egyik régi mondata: „Az élet olyan, mint a folyó. Nem mindig tudod, mi van a következő kanyar után, de attól még tovább kell menned.” Gyerekként nem értette, mit jelent ez. Most azonban hirtelen eszébe jutott. Talán azért, mert most először érezte igazán, hogy nem kell mindenre azonnal választ találnia. Felvette a táskáját, és még egyszer visszanézett a Tiszára. A nap már teljesen lebukóban volt, a folyó pedig lassan elsötétedett. Vivi ekkor már nem érezte olyan nehéznek a napot, mint amikor elindult az iskolából. A problémái természetesen nem tűntek el. A rossz jegy továbbra is ott volt, a barátnőjével való veszekedés sem oldódott meg, és a jövőjét sem tudta még. Mégis könnyebb

lett. Hazafelé menet elhatározta, hogy másnap beszélni fog a barátnőjével. Nem azért, mert neki kell mindig engednie, hanem mert nem akarta, hogy egy apró vita miatt elveszítsen valakit, aki fontos számára. Azt is eldöntötte, hogy a rossz jegy miatt nem fogja magát butának érezni. Tanulni fog, és legközelebb megpróbálja jobban. A jövő pedig majd kialakul. Nem kell mindent tizenhat évesen tudnia. Néhány nappal később Vivi újra lement a Tisza-partra. Ugyanoda ült, ahol akkor este. A kis növényt is megkereste, és meglepetten látta, hogy még mindig ott van. Azóta valamivel nagyobb lett. Vivi elmosolyodott. Leült a partra, és hosszasan nézte a folyót. Most már egészen más érzéssel volt itt. Rájött, hogy talán ezért szereti annyira a Tiszát. Mert a folyó soha nem áll meg. Nem tudja előre, mi vár rá, mégis folytatja az útját. Néha nyugodt, máskor viharos, néha akadályokba ütközik, de mindig megtalálja a továbbvezető utat. Vivi ekkor megértette, mit jelent számára az, hogy „Ahol a víz folyik, virágzik az élet.” Nemcsak azt jelenti, hogy a víz mellett növények nőnek, és minden zöldebb, élőbb lesz. Hanem azt is, hogy ahol van élet, ott mindig van lehetőség a változásra. Lehetnek rossz napok, csalódások, veszekedések és bizonytalan időszakok, de egyik sem jelenti azt, hogy mindennek vége. Vivien tizenhat éves volt, és még rengeteg minden állt előtte. Nem tudta, hová kerül majd néhány év múlva, milyen emberekkel találkozik, és milyen döntéseket kell majd meghoznia. De már nem akart félni attól, hogy nem tudja előre a választ. Felállt, megigazította a táskáját, és elindult hazafelé. A Tisza pedig mögötte ugyanúgy folyt tovább, ahogy mindig. Vivien pedig először érezte úgy, hogy talán ő is megtalálja majd a saját útját.